

ansættes paa 6 Aar, men ellers i Fremtiden paa 3 Aar, hvorimod Generalsekretæren er kongelig udnævnt fast Embedsmand ligesom alle de øvrige. Hvis vi skal skifte Generaldirektør hvert 3die Aar — jeg haaber ikke, det bliver Tilfældet, men Muligheden er der altsaa —, saa er i Virkeligheden Generalsekretæren, om jeg saa maa sige, det faste Element i hele det Departement, som har med Statsbanestyrelsen at gøre, og hvis han tillige er overordnet alle andre undtagen netop Generaldirektøren, vil Følgen let blive, at Generalsekretæren i Virkeligheden bliver den egentlige Leder, ham, alle søger til, og saa Ministeren. Hvis det er rigtigt, hvad jeg nu ikke vil erkende, men til en vis Grad er der noget om det, at Generaldirektøren ofte skal være paa Rejse i Ind- og Udlandet, vil hele den daglige Ledelse altsaa være overladt til Generalsekretæren. Jeg vilde meget hellere have, at det skulde være saadan, at i det Øjeblik Generaldirektøren ikke var til Stede, var det Afdelingscheferne hver for sig, der stod med et Ansvar overfor Afdelingen og overfor Ministeren. Man har nu ganske vist stillet Generalsekretæren paa lige Fod med Afdelingscheferne med Hensyn til Lønning, men Stillingen vil alligevel i Virkeligheden blive den, at han staar umiddelbart under Generaldirektøren, men over Afdelingscheferne og er den Mand, der i Virkeligheden kender det hele og derfor ogsaa kommer til at øve den største Indflydelse.

Den højtærede Minister sagde, at han ikke kender noget til de Overvejelser, der skulde være foretagne under det tidligere Ministerium vedrørende den administrative Revision. Jeg maa erkende, at jeg har ikke i Ministeriet forhørt mig om, hvad der findes i saa Henseende, men jeg har fundet og henviser ogsaa til den Spalte i Rigsdagstidende, hvor Finansministerens Udtalelser om, at der er saadanne Overvejelser i Gang, forefindes. Hvilket Resultat de har bragt, ved jeg ikke; Finansministeriet har i saa Henseende haft Ledelsen, og jeg har ingen Adgang haft til og har heller ikke anset det for nødvendigt at undersøge, hvad der derom maatte foreligge. Jeg har ment, at naar der er saadanne Overvejelser i Gang — maaske de er sluttede —, burde man i hvert Fald afvente Resultatet af disse Overvejelser, inden man gik til en Nyordning af den administrative Revision paa et enkelt Omraade, en Ordning, hvormed man endelig slog fast, at Revisionschefernes Lønning og Stilling i det hele taget skulde være en

helt anden. Det er det, Mindretallet har været ængsteligt for, og for saa vidt er det jo en Tilfredsstillelse, at Ministeren erkendte, at der netop i det, der nu fastslaas saavel med Hensyn til Generalsekretærens som med Hensyn til Hovedrevisorens Lønning og Stilling, skabes et Præcedens. Ministeren udtalte, at han havde ikke det mindste imod, at man forhøjede Lønningerne og fik mere for sine Penge saavel for Departementschefernes som for Revisionschefernes Vedkommende. Jeg synes imidlertid, at vi skulde tage Spørgsmaalet op til samlet Overvejelse og ikke paa et enkelt Omraade foretage Forandringer, naar man ikke vil kunne komme udenom de Konsekvenser, som fra alle Sider vil blive lagt ind i den Stilling, Rigsdagen tager paa dette bestemte Omraade.

Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger. Det kan være rigtigt nok, hvad den højtærede Minister sagde, at Mindretallet og jeg personlig ikke er lette at overbevise; det ligger i, at Mindretallet har en sikker Følelse af, at dets Standpunkt er rigtigt, i hvert Fald det forsigtigste, thi det præjudicerer ikke noget som helst; man slaar bare fast en Nyordning, som man i Virkeligheden heller ikke fra Administrationens Side har fremført reelle Indvendinger imod. Jeg holder paa, at hverken den højtærede Minister, ej heller Ordføreren har turdet paastaa, at den ikke vilde være tilfredsstillende. De har set hen til, hvad Statsbaneudvalget i saa Henseende har foreslaaet, og jeg skulde være den sidste til at underkende den Betydning, Statsbaneudvalgets Undersøgelser af samtlige her henhørende Forhold har haft, men jeg drister mig til at paastaa, at der ved dette nye Moment: Indførelse af Distriktskontorer, er saa megen Betænkelighed, at Rigsdagen burde betænke sig mere end een Gang og, om jeg saa maa sige, løse Spørgsmaalet i to Tempi. Jeg er nu for Resten temmelig overbevist om, at man aldrig kom længere end til det første; naar man tør henlægge tilstrækkelig mange Afgørelser til Sektionslederne, skal det nok vise sig, at Generaldirektionen kan overkomme det Arbejde, der bliver tilbage, og — hvad jeg sætter Pris paa — at Arbejdet virkelig er samlet paa de fagkyndige Hænder, hos de Mænd, der har et virkeligt Overblik over Sagerne.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Til det ærede Med-